

Znani i mniej znani potomkowie Tomasza. Z tajemnic genealogii hrabiów Ostrowskich (cz. 6)

Niewiele wiadomo o Franciszku hr. Ostrowskim, synu Tomasza i młodszym bracie Antoniego. Według szczątkowych informacji żył w latach 1783-1848. Prawdopodobnie nie założył rodziny i zmarł bezpotomny. Kolejny syn Tomasza, Józef hr. Ostrowski (1785-1799) zmarł w dzieciństwie.

Władysław Tomasz hr. Ostrowski (1790-1869) [il. 1] służył w armii Księstwa Warszawskiego. Walczył w bitwie pod Raszynem (1809), za osłanianie odwrotu armii otrzymał Złoty Krzyż Orderu Virtuti Militari. Wyróżnił się także w kampanii lat 1812-1813 i odznaczony został Orderem Legii Honorowej. Na polecenie gen. Jana Henryka Dąbrowskiego brał udział w rozmowach z carem Aleksandrem I w Petersburgu na temat przyszłych losów Polski. Następnie wystąpił z wojska. Tłumaczył poezję angielską i włoską. Jego prace literackie były dobrze odbierane przez krytykę, w związku z czym w 1829 r. przyjęto go do Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Założył w Warszawie Towarzystwo Zupy Rumfordzkiej, które żywiło od 120 do 250 osób dziennie (sama zupa rumfordzka stanowi połączenie krupniku i grochówki na kościach, tłuszczu lub skórkach wieprzowych, dzięki wysokiej kaloryczności powinna jak najmniejszym kosztem zaspokoić głód i dodać sił do ciężkiej pracy fizycznej). W 1830 r. wybrany został posłem z powiatu piotrkowskiego. Związał się z opozycją sejmową, zwalczając dodany w 1825 r. artykuł Konstytucji Królestwa Polskiego, który znosił jawność obrad. Po wybuchu powstania listopadowego wszedł do Wydziału Wykonawczego Rady Administracyjnej, a 18 grudnia 1830 r. został wybrany marszałkiem Sejmu. 25 stycznia 1831 r. przeforsował wniosek o detronizację Mikołaja I – faktyczne zerwanie unii Królestwa Polskiego z Rosją. 26 września przekroczył granicę pruską, następnie udał się do Krakowa, licząc na zebranie minimalnego quorum potrzebnego do kontynuowania obrad sejmowych. Został jednak aresztowany przez Austriaków, którzy zaproponowali mu pobyt w Grazu pod warunkiem nieopuszczania Styrii. Pozostawał tam do 1862 r., z dala od emigracyjnych sporów. Jednocześnie utrzymywał kontakt korespondencyjny z bratem Antonim, służył mu radą i wspierał finansowo. W 1834 r. został zaocznie skazany na karę śmierci, podobnie jak ponad dwustu aktywnych uczestników powstania (na szczęście pozostających poza zasięgiem carskiej zemsty). W 1855 r. skierował memoriał do cesarza Napoleona III w którym zwracał uwagę, że pokój i równowaga sił w Europie wymagają odbudowania państwa polskiego. W 1862 r. przeniósł się do Krakowa (także pod panowaniem austriackim), gdzie zmarł.

W 1815 r. poślubił Klementynę ks. Sanguszko-Kowelską herbu Pogoń Litewska (1786-1841) [il. 2]. małżeństwo było bezdzietne i zakończyło się rozwodem w 1822 r. Klementyna wyszła później za Napoleona Leona Małachowskiego herbu Nałęcz (1807-1838), wnuka Antoniego (1740-1796) – szambelana królewskiego, członka Komisji Edukacji Narodowej, odkrywcy źródeł wód mineralnych w Nałęczowie, brata marszałka Sejmu Czteroletniego Stanisława Małachowskiego.

Kolejny syn Tomasza, Atanazy Joachim Hiacynt hr. Ostrowski (1791–1866) był księdzem kanonikiem katedralnym warszawskim

Tadeusz Jan Karol hr. Ostrowski (1792–1842), syn Tomasza, był kapitanem wojsk polskich. Walczył w wojnach napoleońskich i powstaniu listopadowym. Po jego upadku znalazł się na emigracji, zmarł w Wiedniu. 29 września 1819 r. w Moskorzewie (dziś w powiecie włoszczowskim, województwo świętokrzyskie) poślubił Zofię Kokoszka-Michałowską herbu Jasińczyk (1796-1858). Była ona spokrewniona z drugą żoną jego starszego brata Antoniego hr. Ostrowskiego – Antoniną; miały wspólnego pradziadka Józefa Antoniego Kokoszka-Michałowskiego (1668-1743), sędziego grodzkiego i wicestarosty krakowskiego.

Tadeusz i Zofia mieli sześcioro dzieci: Władysława (ur. ok. 1820), męża Wandy Skrzyńskiej herbu Zaremba; Marię Annę (1821-1907), żonę Władysława Teodora hr. Morsztyna herbu Leliwa (1820-1880); Helenę (1823-1892); Romana Tadeusza Jana (1824-?), Karolinę Zofię Teodorę (1828-1910);

Stanisława Juliana Romana (1835-1885), męża Julii Joanny Mańkowskiej herbu Zaremba (1843-1907), którym miała syna Tomasza Marię Teodora (1873-1940), męża Marii Heleny Józefy Turno herbu własnego (1871-1930).

Helena wstąpiła do klasztoru bernardynek przy kościele św. Józefa w Krakowie, a następnie ufundowała (wraz z siostrą Karoliną i bratową Julią) klasztor w Kończyskach koło Zakliczyna (dziś w diecezji tarnowskiej).

Maria Anna i Władysław Teodor, którzy byli kuzynami (Tomasz i Apolonia Ostrowscy byli ich dziadkami; matką Władysława była Maria – najmłodsza córka Tomasza), wzięli ślub 25 września 1845 r. w krakowskim Kościele Mariackim. Mieli troje dzieci: Ludwika Władysława Tadeusza (1848-1926); Władysława (1850-1898), męża Pelagii hr. Tarnowskiej herbu Leliwa (1855-1931) oraz Helenę (1852-1916).

Ludwik Władysław Tadeusz hr. Morsztyn (1848-1926) 30 czerwca 1881 r. w Krakowie poślubił Amelię hr. Lubieniecką herbu Rola (1855-1936). Mieli czworo dzieci: Alfreda Józefa (1883-1971), męża Heleny Dembińskiej herbu Nieczuja (1895-1947); Ludwika Hieronima Stanisława (1886-1966) [il. 3], męża Janiny Marii Anny Gabrieli Żółtowskiej herbu Ogończyk (1895-1965); Zygmunta (1888-1954), męża Zofii Starowieyskiej herbu Biberstein (1891-1966) [il. 4]; Marię Helenę (1894-1972) [il. 5], żonę Franciszka Henryka Mariana Górskiego herbu Bożawola (1897-1989) [il. 6]. W tym pokoleniu pisownię rodowego nazwiska zmieniono na „Morstin”.

Ludwik Hieronim hr. Morstin studiował filozofię, psychologię i filologię klasyczną na uniwersytetach w Monachium, Berlinie, Lipsku i Paryżu. Był współzałożycielem i współredaktorem wydawanego w latach 1911-1913 miesięcznika „Museion”. Podczas I wojny światowej służył w Legionach, pracował w Naczelnym Komitecie Narodowym, a po odzyskaniu niepodległości był attaché wojskowym Rzeczypospolitej w Paryżu i Rzymie. Z Wojska Polskiego odszedł w stopniu majora. Pisał poezję, powieści i dramaty. W swej posiadłości w Pławowicach (dziś w powiecie proszowskim, województwo małopolskie) w 1928 i 1929 r. zorganizował zjazdy poetów. Recytowano wiersze, organizowano przedstawienia teatralne (także z udziałem miejscowej młodzieży i dzieci), prowadzono długie dysputy na tematy literacko-artystyczne. W latach 1930-1931 redagował „Pamiętnik Warszawski”. Podczas okupacji działał w konspiracji. Po 1945 r. zamieszkał w Zakopanem, a w 1960 r. w Warszawie. Był jednym z założycieli i prezesem Towarzystwa Miłośników Teatru im. Heleny Modrzejewskiej w Zakopanem, a także kierownikiem literackim teatrów w Katowicach i Krakowie. Odznaczony m.in. Krzyżem Oficerskim, a następnie Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, francuską Legią Honorową, Złotym Wawrzynem Polskiej Akademii Literatury, Orderem Sztandaru Pracy I klasy. Z okazji pięćdziesięciolecia twórczości literackiej w 1958 r. otrzymał tytuł Honorowego Obywatela Zakopanego.

Pod wrażeniem urody żony Morstina, Janiny Marii Żółtowskiej był rzeźbiarz i medalier Antoni Franciszek Mieczysław Madeyski herbu Poraj (1862-1939). Dopatrywał się w niej idealnego piękna. Rysy jej twarzy inspirowały Madeyskiego, kiedy w 1925 r. wziął udział w konkursie Mennicy Państwowej w Warszawie na projekt złotych monet. Otrzymał II nagrodę. Wprawdzie złotych monet nie wybito, ale projekt „Polonia” zrealizowano w postaci srebrnych monet o nominale 2, 5 i 10 złotych, wybijanych w latach 1932-1934 [il. 7]. Wizerunek kobiety niekiedy jest błędnie identyfikowany z królową Jadwigą, której wawelski sarkofag także jest dziełem Madeyskiego. Monety były w obiegu do wybuchu II wojny światowej, a następnie wiele z nich zostało zatrzymanych przez ludność, w związku z czym należą do najpopularniejszych monet okresu międzywojennego.

Żoną Zygmunta hr. Morstina, właściciela majątku w Świącicach w powiecie miechowskim, była Zofia Starowieyska-Morstinowa (1891-1966) pisarka, eseistka, publicystka i tłumaczka. Przed wojną pisała m.in. w „Czasie”, „Wiadomościach Literackich” i „Przeglądzie Powszechnym”, po

wojnie należała do stałego składu redakcji „Tygodnika Powszechnego” od początku jego istnienia (z przerwą w okresie, gdy po śmierci Stalina został odebrany zespołowi redakcyjnemu). Wydała dziesięć książek, w tym autobiograficzną opowieść *Dom* (1 wyd. – 1959, wznowienie – 2012). Bronisław Mamoń napisał poświęconą jej książkę *Cieszyć się życiem. Zofia Starowieyska-Morstinowa. Szkic do portretu* (Kraków 2003).

Zygmunt i Zofia mieli syna Andrzeja Ludwika Stanisława (1930-2006) [il. 8], męża Małgorzaty Bilińskiej (ur. 1944).

Andrzej hr. Morstin studiował historię sztuki na Uniwersytecie Jagiellońskim, jednak przerwał studia i zaczął pracować w teatrze „Groteska” jako aktor. W 1956 r. zdał eksternistycznie egzamin aktorski (lalkarski) i przeniósł się do reaktywowanego Teatru Rapsodycznego Mieczysława Kotlarczyka. Po dwóch latach wyjechał do Kielc do Teatru im. Stefana Żeromskiego, przeważnie grał role drugoplanowe i epizodyczne. W przerwach od pracy w teatrze dużo podróżował; fascynował się nowymi krajobrazami, miejscami, poznawanymi ludźmi. W 1961 r. ostatecznie zakończył swoją pracę w teatrze i postanowił zmienić zawód. Studiował zaocznie na Wydziale Budownictwa Przemysłowego i Ogólnego Politechniki Śląskiej w Gliwicach, w 1966 r. złożył egzamin inżynierski. Równolegle pracował zawodowo jako kreślarz w Biurze Projektów „Inwestprojekt” w Krakowie. Później pracował w Krakowskim Przedsiębiorstwie Budownictwa Ogólnego „Zetbewu” w charakterze majstra budowlanego, w Instytucie Organizacji, Zarządzania i Ekonomiki Przemysłu Budowlanego w Krakowie, biurze projektów technologicznych „Unipro”, a następnie do biura projektów „Społem”. W 1982 r. przeszedł na rentę inwalidzką i na pół etatu pracował w różnych firmach prywatnych. Zajmował się marketingiem toreb gospodarczych i artykułów żywnościowych. Przez ostatnie lata życia, już na emeryturze, współpracował z krakowską firmą „Aquaform”, zajmującą się wystrojem wnętrz. Był członkiem m.in. Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budowlanych, Związku Zawodowego Metalowców, Polskiego Towarzystwa Ziemiańskiego oraz Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Przez całe życie miał bliski kontakt z redakcją „Tygodnika Powszechnego”, w którym pracowała jego matka. Interesował się także sportem, m.in. grał w tenisa i brydża, jeździł na nartach, żeglował i łowił ryby. Jako ostatni przedstawiciel pławowickiej linii rodu i spadkobierca stryja Ludwika Hieronima Morstina, sprzedał wraz z kuzynką Anną Górską spuściznę po nim do Muzeum Literatury im. Adama Mickiewicza w Warszawie. Zmarł w Krakowie i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim.

Maria Helena hr. Morstin-Górska była poetką, publicystką i tłumaczką. W okresie międzywojennym współpracowała m.in. z krakowskim „Czasem”, „Pamiętnikiem Warszawskim”, „Verbum”, „Pax”, a po wojnie – podobnie jak szwagierka Zofia – z „Tygodnikiem Powszechnym”; należała też do zespołu redakcyjnego pisma „Znak”. Wydała kilka zbiorów poezji. Jej mąż, Franciszek Górski, był botanikiem, profesorem Uniwersytetu Jagiellońskiego i członkiem Polskiej Akademii Nauk. Jego imię nosi Instytut Fizjologii Roślin Polskiej Akademii Nauk w Krakowie.

Maria i Franciszek mieli syna Ludwika (1924-2012) [il. 9] i córkę Annę (1926-2014).

Ludwik Górski był chemikiem, profesorem Politechniki Krakowskiej (w latach 1981-1982 jej prorektorem, odwołanym w stanie wojennym z przyczyn politycznych). Wcześniej pracował w Instytucie Badań Jądrowych, przebywał na stażu naukowym w Ośrodku Badań Jądrowych w Grenoble, był docentem w Instytucie Fizyki i Techniki Jądrowej Akademii Górniczo-Hutniczej, był też oddelegowany przez Polskę do pracy w laboratorium analitycznym Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej w Wiedniu. Pracował społecznie w Akademickim Związku Sportowym, działał w NSZZ „Solidarność”, Ruchu Obywatelskim Akcja Demokratyczna, Unii Demokratycznej i Unii Wolności. Był radnym miasta Krakowa. Z małżeństwa z Urszulą Marią Musiał (ur. 1930) miał trzech synów: Krzysztofa Franciszka Bronisława (ur. 1956), męża Danuty Czosnowskiej (ur. 1958);

Olafa Konstantego (ur. 1958), męża Edyty Leszczuk (ur. 1974); Rafała Ludwika (ur. 1965), męża Anny Sawy (ur. 1974).

Okolo 1818 r. Helena hr. Ostrowska (1794-1826), córka Tomasza hr. Ostrowskiego, młodsza siostra Antoniego hr. Ostrowskiego, wyszła w Gzach (dziś w powiecie pułuskim, województwo mazowieckie) za Jana (Giovanniego Domenico Antonio, Johanna Baptista) Malfattiego de Montereccio di Montenegro (1775-1859) [il. 10]. Malfatti pochodził z włoskiej Lukki, ale większość życia spędził w Wiedniu. Był nadwornym lekarzem cesarskim. Napisał szereg prac naukowych z dziedziny medycyny. Interesował się filozofią. W 1837 r. założył w Wiedniu Towarzystwo Lekarzy. Pod koniec życia został wybrany do Niemieckiej Akademii Przyrodników Leopoldina (Akademia działa od 1652 r. do dziś i jest najdłużej nieprzerwanie funkcjonującym towarzystwem tego typu na świecie; do Leopoldiny należeli m.in. Isaac Newton, Charles Darwin, Iwan Pawłow, Albert Einstein, a z Polaków – Maria Skłodowska-Curie). Przyjaźnił się z Ludwigiem van Beethovenem i Fryderykiem Chopinem, którego wprowadził do wiedeńskich kręgów muzycznych. Co istotne – jak zauważył muzykolog Alan Walker w biografii Chopina – to właśnie małżeństwo z Heleną szczególnie wyczuliło Malfattiego na sytuację Polaków.

Helena i Giovanni mieli córkę Beatrycę Marię (1822-1887), która w 1853 r. wyszła za Konstantego Ignacego Antoniego hr. Broel-Plater herbu własnego (1828-1886) – stryja Witolda Marii Aleksandra hr. Broel-Plater (1893-1962), o którym była mowa w cz. 5 niniejszego cyklu. Beatrycza i Konstanty mieli dwóch synów: Konstantego Ignacego Edwarda (1855-?), męża Matyldy Marii Adeli Sutner (1859-1894), i Ignacego Jana Antoniego (1858-1935), męża Joanny Marii Rozyny Thun-Hohenstein (1861-1939) [il. 11]. Ignacy i Joanna mieli dwie córki: Marię Beatrix Aleksandrę (Aleksandrynę) Ernestynę (1892-?) [il. 12] i Jadwigę Klotyldę Olgę Marię (1896-1962), żonę Johannes Marię Ignatiusa hr. von Ledebur-Wichel (1891-1964) [il. 13], z którym miała troje dzieci: Franza Johanna (1919-2008), Leopoldine Johannę Marię Hedwig (1920-1978) [il. 14] i Adolfa Eugena (ur. 1923). Franz Johann w 1949 r. poślubił Godulę von Pfitzen (ur. 1926) [il. 15], mieli czworo dzieci: Hedwig (ur. 1951), żonę Johanna Jürgensa (ur. 1947); Wigberta (ur. 1953) [il. 16], męża Isabelli von Ingelheim-Echterin von und zu Mespelbrunn (ur. 1950), inżyniera leśnika, właściciela zamku Ramspau; Marię Reginę (ur. 1955), żonę Karla Ortholpha zu Teuffenbach, Tieffenbach und Masswegg (ur. 1944); Franza Josefa (ur. 1959), męża Gesy von Jeinsen (ur. 1960). Ich potomkowie mieszkają w Bawarii.

dr Daniel Warzocha

Bibliografia:

Archiwum Główne Akt Dawnych, Archiwum Ostrowskich z Ujazdu, sygn. 1: *Monografia rodu Ostrowskich herbu Rawicz. Ze źródeł archiwalnych zebrana i ułożona przez Aleksandra Włodarskiego Starszego Adjunkta Archiwum Głównego, wydana staraniem Hr. Juljusza Ostrowskiego w Warszawie 1899* (rękopis).

Minakowski M.J., *Genealogia potomków Sejmu Wielkiego*, www.sejm-wielki.pl [dostęp: 09.04.2020]

Geni.com, www.geni.com [dostęp: 09.04.2020]

Polski Słownik Biograficzny (wersja internetowa), www.ipsb.nina.gov.pl [dostęp: 09.04.2020]

Wikipedia, wolna encyklopedia, <https://pl.wikipedia.org> [dostęp: 09.04.2020]

Biliński P., *Andrzej hr. Morstin. Ostatni z rodu*, <http://www.nowe-brzesko.pl/pl/206/104328/aktualnosci.html> [dostęp: 10.04.2020]

Chorażki W., *Chociaż masz, Morstinie, młyn, ale pieniędzy nie masz*, http://www.24ikp.pl/skarby/ludzie/krajanie/morstin_ludwik_hieronim/druk02.php [dostęp: 09.04.2020]

Johann Malfatti, https://de.wikipedia.org/wiki/Johann_Malfatti [dostęp: 09.04.2020]

Johann Malfatti, <http://bazawiedzy.chopin2010.pl/pl/osoby/rodzina-i-krag-towarzyski/entry/4680-malfatti-johann/nocache.html> [dostęp: 09.04.2020]

Ludwik Hieronim Morstin (Morsztyn), <https://www.zakopane.pl/zawartosc/honorowi-obywatele/ludwik-hieronim-morstin-morsztyn> [dostęp: 09.04.2020]

Nowakowski M., *Żeńskie instytuty życia konsekrowanego w diecezji tarnowskiej. Zakon Sióstr Franciszkanek (Bernardynki)*, http://bethania.kolejowa.pl/2011_6/d4.htm [dostęp: 09.04.2020]

Praski M., *80. rocznica Polonii – czyli zapomniana historia „głowy kobiety”*, <http://www.katalogmonet.pl/Monety-polskie/80-rocznica-Polonii-czyli-zapomniana-historia-g%C5%82owy-kobiety> [dostęp: 09.04.2020]

Walker A., *Fryderyk Chopin: A Life and Times*, New York 2018, <https://books.google.pl/books?id=6ThIDwAAQBAJ> [dostęp: 09.04.2020]

Ilustracje:

1		<p>Władysław Tomasz hr. Ostrowski (1790-1869), syn Tomasza hr. Ostrowskiego (ziemianie.blogspot.com)</p>
---	---	--

2

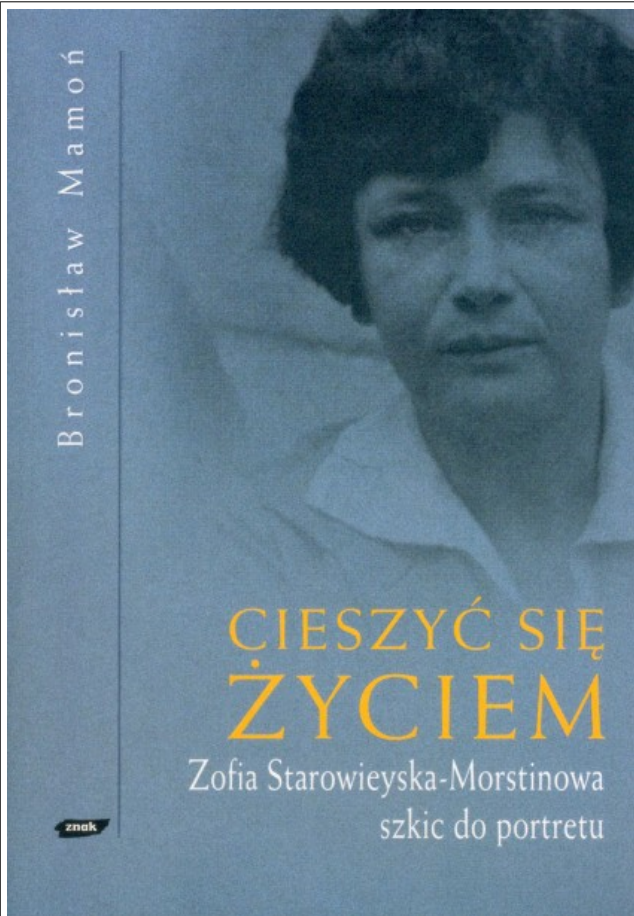
Klementyna ks. Sanguszko-Kowelską (1786-1841), żona Władysława hr. Ostrowskiego, syna Tomasza hr. Ostrowskiego (www.sejm-wielki.pl)

3

Ludwik Hieronim Stanisław hr. Morstin (1886-1966), praprawnuk Tomasza hr. Ostrowskiego (zakopane.pl)

4

Zofia Starowieyska (1891-1966), żona Zygmunta hr. Morstina (1888-1954), praprawnuka Tomasza hr. Ostrowskiego, na okładce książki Bronisława Mamonia (www.matras.pl)

5

Maria Helena hr. Morstin-Górska (1894-1972), praprawnuczka Tomasza hr. Ostrowskiego (www.geni.com)

6

Prof. Franciszek Henryk Marian Górski (1897-1989), mąż Marii Heleny hr. Morstin-Górskiej, praprawnuczki Tomasza hr. Ostrowskiego (www.ifr-pan.krakow.pl)

7

„Polonia” - rewers srebrnych monet 2-, 5- i 10-złotowych z lat 1932-1934, inspirowany rysami twarzy Janiny Marii Anny Gabrieli Żółtowskiej (1895-1965), żony Ludwika Hieronima Stanisława hr. Morstina (www.zoltowscy.pl)

8

Prof. Ludwik Górski (1924-2012),
prapraprawnuk Tomasza hr. Ostrowskiego
(pl.wikipedia.org)

9

Andrzej hr. Morstin (1930-2006),
prapraprawnuk Tomasza hr. Ostrowskiego
(www.nowe-brzesko.pl)

10

Giovanni Domenico Antonio (Johann Baptist) de Montereggio di Montenegro (1775-1859), mąż Heleny hr. Ostrowskiej (1794-1826), zięć Tomasza hr. Ostrowskiego (de.wikipedia.org)

11

Johanna Gräfin von dem Broele gen. Plater geb. Gräfin von Thun und Hohenstein.

Joanna Maria Rozyna Thun-Hohenstein (1861-1939), żona Ignacego Jana Antoniego hr. Broel-Plater (1858-1935), prawnuka Tomasza hr. Ostrowskiego (www.geni.com)

12

Maria Beatrix Aleksandra (Aleksandryna) Ernestyna hr. Broel-Plater (1892-?), praprawnuczka Tomasza hr. Ostrowskiego (www.geni.com)

13

Jadwiga Klotylda Olga Maria hr. Broel-Plater (1896-1962), praprawnuczka Tomasza hr. Ostrowskiego, z mężem Johannesem Marią Ignatiussem Grafem von Ledeburg-Wicheln (1891-1964) (www.geni.com)

14	 <p data-bbox="292 1081 791 1133">Graf Franz und Gräfin Leopoldine von Ledebur-Wicheln.</p>	<p data-bbox="866 264 1439 517">Franz Johann Graf von Ledeburg-Wicheln (1919-2008) i Leopoldina Johanna Maria Hedwig Gräfin von Ledeburg-Wicheln (1920-1978), dzieci Jadwigi Klotyldy hr. Broel-Plater i Johannes Marii hr. von Ledeburg-Wicheln, prapraprawnuczeta Tomasza hr. Ostrowskiego (www.geni.com)</p>
15		<p data-bbox="866 1184 1439 1294">Franz Johann hr. von Ledeburg-Wicheln (1919-2008) z żoną Godulą von Pfitzen (ur. 1926) (www.mittelbayerische.de)</p>
16		<p data-bbox="866 1615 1439 1832">Wigbert Graf von Ledeburg-Wicheln (ur. 1953), syn Franza Johanna i Goduli, prawnuk Ignacego Jana Antoniego hr. Broel-Plater (1858-1935), prawnuka Tomasza hr. Ostrowskiego (de.linkedin.com)</p>